

En verder:

‘CE MOUVEMENT PERPÉTUEL DU RENVERSEMENT DE PERSPECTIVES PROVOQUE LA CONTRADICTION ENTRE OBJET RÉELLEMENT PERÇU ET OBJET ABSTRAIT, IMAGINÉ: VISION CONCRÈTE ET ABSTRACTION INTELLECTUELLE VONT TOUJOURS DE PAIR. DE LA MÊME MANIÈRE IL Y A FRÉQUEMMENT TRANSFORMATION DE L’HOMME EN ANIMAL ET RÉCIPROQUEMENT.’³

Wafelenbak bij Nero / Kan De Volder zich aansluiten bij Pavis?

ERIC DE VOLDER: ‘De dingen komen uit het leven, en in het werk zal ik de overdrijving niet uit de weg gaan. Integendeel, ik zal ze aanmoedigen. In de realiteit, in situaties van leven of dood, doen mensen dingen die ze zich nooit zouden kunnen voorstellen. Iemand die in het water valt, verdrinkt en om hulp roept, gaat niet in een beleefd Nederlands mooi geformuleerde zinnen zoeken om te laten weten dat hij in levensgevaar verkeert. Die gaat brullen en schreeuwen. Dat is groots. Voor de uitersten van het dagelijks bestaan, heel goed of heel slecht, moet je vormen vinden zoals het groteske, de uitvergro-

ting, het extreme. Dat geeft een vernieuwde kracht. Dat die heftigheid zonder te kwetsen, toch aanwezig kan zijn... Je mag en moet daarover iets kunnen zeggen.’

Zouden we misschien kunnen spreken van verminking, in plaats van vervorming of misvorming?

ERIC DE VOLDER: ‘Verminking impliceert dat iets weg of echt kapot is, afgesneden. Dat weet ik niet. Ik denk dat de personages nog heel zijn. Er ontbreekt niets aan, ook al zijn er dingen die ze niet hebben. Ze zijn heel, anders zou ik er niet mee kunnen omgaan. Ik ben verplicht hen te bekijken als gehelen, als entiteiten die alles hebben wat ze nodig hebben. Misschien hebben ze wel zwakheden of gebreken maar het zijn potentiële helden. Misschien zoals Achilles: met één zwakke plek die tot een drama kan leiden. Ik zal als maker de spelers wijzen op de zwakke plekken van hun personages. Ik zal proberen om hen alle middelen aan te reiken om het te halen. Ze zijn niet verminkt. Potentieel kunnen ze slagen en het noodlot overwinnen. Mijn houding is bijna gekleurd door de hoop dat iedere voorstelling de laatste zou zijn, want op het einde is er een ‘wafelenbak’, zoals bij Nero, en dan is het gedaan. Dan zijn ze vrij, zonder problemen. Dan is alles bereikt.’

NOTEN

- 1 STAAL, Frits, *Over zin en onzin in filosofie, religie en wetenschap*, 1986, p. 296, 298)
- 2 o.c., p. 304
- 3 PAVIS, Patrice, *Dictionnaire du théâtre, termes et concepts de l'analyse théâtrale*, p. 196